

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 758

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 octombrie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 248 din 17 septembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 alin. (1), (2) și (3), precum și ale art. 11 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	1-4	public al municipiului Brăila și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Brăila, județul Brăila	7
Decizia nr. 258 din 24 septembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000 privind modul de stabilire a plăților compensatorii și a ajutoarelor care se acordă personalului militar	4-6	1.102. — Hotărâre privind regimul de introducere pe piață și de exploatare a echipamentelor pentru agrement	7-12
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.100. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în domeniul		1.103. — Hotărâre privind unele măsuri de comercializare a produselor alimentare ambalate sau preambalate și a produselor nealimentare în cadrul altor spații decât cele cu destinație prestabilită	12-13
REPUBLICĂRI			
		Ordonanța Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială.....	13-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 248

din 17 septembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 alin. (1), (2) și (3), precum și ale art. 11 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 alin. (1), (2) și (3), precum și ale art. 11 din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silex Impex” — S.R.L. Ostrov în Dosarul nr. 1.099/2001 al Tribunalului Buzău — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se arată că instituirea prin lege a judecătorului-sindic nu are semnificația înființării unei

instanțe extraordinare. Acesta îndeplinește, în fapt și în drept, atribuțiile președintelui instanței. Totodată se arată că dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție nu sunt încălcate, în condițiile în care acest text nu prevede numărul căilor de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 octombrie 2001 **Tribunalul Buzău — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 alin. 1, 2 și 3, precum și ale art. 11 din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silex Impex” — S.R.L. Ostrov într-un dosar având ca obiect soluționarea acțiunii introduse de lichidatorul Societatea Comercială „Expert General” — S.R.L. pentru anularea unui contract de concesiune, în urma declarării falite a Societății Comerciale „Agroindustrială Piatra—Ostrov” — S.A.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 125, privind instanțele judecătorești, ale art. 15 alin. (1), privind universalitatea, ale art. 21, privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. În susținerea excepției de neconstituționalitate se arată că prevederile legale criticate „creează tertilor aflați în relații juridice cu societățile comerciale și persoanele fizice împotriva cărora s-a deschis procedura falimentului o situație discriminatorie în ceea ce privește accesul la justiție, compunerea completului de judecată, privarea de căile de atac, în cazul când o asemenea cerere s-ar soluționa pe calea dreptului comun, făcând inoperant controlul exercitat prin instanțele superioare”. În concepția autorului excepției, prin stabilirea în competența judecătorului-sindic a procedurilor prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, „s-a creat o instanță extraordinară cu competență ce excede dreptului comun, încălcându-se prevederile art. 125 alin. (1), (2) și (3) din Constituție”. În ceea ce privește art. 7 din Legea nr. 64/1995, republicată, autorul excepției consideră că textul acestuia contravine drepturilor și libertăților prevăzute de art. 21 din Constituție. De asemenea, este contrar și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, „prin instituirea unui singur grad de jurisdicție și a unei singure căi de atac, deși în mod obișnuit un asemenea litigiu suportă jurisdicția normală”.

Totodată, se arată în motivarea excepției, „prin art. 11 din aceeași lege se instituie încă o barieră artificială în exercitarea drepturilor prevăzute” [...], întrucât judecătorul-sindic pronunță o hotărâre definitivă și executorie „a cărei suspendare de către instanța de recurs este interzisă, în mod discriminatoriu, de dispozițiile art. 7 alin. 3 din Legea nr. 64/1995, republicată”.

Tribunalul Buzău — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că „prevederile art. 6 din Legea nr. 64/1995 se referă la competența judecătorului-sindic desemnat într-o cauză de faliment, în ceea ce privește toată procedura nu numai cu referire la hotărârile pe care aceasta le pronunță la soluționarea diverselor cereri legate de această procedură”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În fundamentarea acestui punct de vedere se arată că instituirea prin lege a judecătorului-sindic nu are semnificația înființării unei instanțe extraordinare, competența sa reprezentând, în fapt și în drept, competența tribunalului. În ceea ce privește extinderea competenței judecătorului-sindic la soluționarea altor cereri și acțiuni incidente decât cele de judecare a procedurii propriu-zise, se consideră că aceasta este justificată de necesitatea soluționării cu eficiență și celeritate a acțiunilor principale.

Conform aprecierii Guvernului, dreptul la apărare nu este afectat de această extindere a competenței judecătorului-sindic, întrucât soluționarea cererilor incidente se face în conformitate cu regulile generale de procedură. Lipsa căii de atac a apelului nu constituie o încălcare a dreptului la apărare, deoarece „în materie comercială regula o constituie dublul grad de jurisdicție (fond și recurs)”. Pe de altă parte, consideră Guvernul, reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești se face prin lege, potrivit art. 125 alin. (3) și art. 128 din Constituție. În acest sens se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale, care a stabilit că nici Constituția, nici Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu impun existența mai multor grade de jurisdicție în soluționarea cauzelor de natură civilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6, ale art. 7 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 11 din Legea nr. 64 din 22 iunie 1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999 [art. 7 alin. (2) și (3), precum și art. 11 din Legea nr. 64/1995, republicată, au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2002], care au următorul conținut:

– Art. 6: „*Toate procedurile prevăzute de prezenta lege, cu excepția recursului prevăzut la art. 7, sunt de competența exclusivă a tribunalului în jurisdicția căruia se află sediul debitorului, care figurează în registrul comerțului, și sunt exercitate de un judecător-sindic desemnat de către președintele tribunalului, în condițiile art. 8.*”;

— Art. 7 alin. (1), (2) și (3): „(1) Curtea de apel va fi instanță de recurs, pentru hotărârile date de judecătorul-sindic, în baza art. 10.

(2) Recursul va fi judecat în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, hotărârile judecătorului-sindic, cu excepția celei de respingere a contestației debitorului — făcută în temeiul art. 31 alin. (5) — și a celei prin care se decide intrarea în faliment — pronunțată în condițiile art. 77 —, nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.“;

— Art. 11: „Hotărârile judecătorului-sindic sunt definitive și executorii. În condițiile legii, ele vor putea fi atacate cu recurs.“

Textele constituționale invocate de autorul excepției, în susținerea acesteia, au următorul cuprins:

— Art. 15 alin. (1): „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.“;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 125: „(1) Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

(2) Este interzisă înființarea de instanțe extraordinare.

(3) Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.“

A fost, de asemenea, invocată și încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1, cu privire la „dreptul la un proces echitabil“, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, text care are următorul conținut: „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“

Critica de neconstituționalitate a textelor de lege menționate se bazează, în esență, pe susținerea potrivit căreia instituirea judecătorului-sindic are semnificația înființării unei instanțe extraordinare, iar prin reglementarea numai a căii de atac a recursului se încalcă principiul liberului acces la justiție, părțile fiind private de calea de atac ordinară a apelului, ceea ce contravine și dreptului la un proces echitabil înscris în paragraful 1 al art. 6 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 64/1995, republicată, instituie o procedură specială aplicabilă comercianților — persoane fizice și societăți comerciale — aflați în insolvență.

Faptul că între organele care aplică procedura reorganizării și lichidării judiciare (conform cap. II din lege) este prevăzut, alături de instanțele judecătorești, și judecătorul-

sindic, cu rol important în aplicarea acestei proceduri, nu poate avea semnificația instituirii unor instanțe extraordinare interzise de art. 125 alin. (2) din Constituție. În concepția Legii nr. 64/1995, republicată, precum și a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, judecătorul-sindic — numit în această calitate de președintele tribunalului — are statutul juridic al unui judecător al tribunalului, care îndeplinește și alte atribuții decât cele privind activitatea de judecată. De altfel, așa cum prevede alin. (1) al art. 7 din Legea nr. 64/1995, republicată, curtea de apel este instanța de recurs pentru hotărârile date de judecătorul-sindic în executarea atribuțiilor sale prevăzute de art. 10.

În ceea ce privește critica privind pretinsa încălcare a accesului liber la justiție, prin aceea că legea stabilește această procedură specială fără să prevadă și calea de atac ordinară a apelului împotriva hotărârilor date de judecătorul-sindic, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Sub acest aspect, prevederile legale criticate nu numai că nu contravin dispozițiilor constituționale, ci sunt în conformitate cu acestea, care, de altfel, lasă la latitudinea legiuitorului stabilirea competenței instanțelor, a procedurii de judecată, precum și a căilor de atac, așa cum prevăd dispozițiile art. 125 alin. (3) și ale art. 128 din Constituție. De asemenea, nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. Astfel, din conținutul acestui text nu rezultă obligativitatea existenței mai multor grade de jurisdicție sau a mai multor căi de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate. Jurisprudența constantă a Curții Constituționale a stabilit, prin mai multe decizii, că accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că și aceasta este neîntemeiată. În realitate, textul invocat al convenției nu prevede necesitatea unei căi de atac în fața unei instanțe superioare.

Dispozițiile art. 6 și 7 din Legea nr. 64/1995, republicată, au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 286 din 30 octombrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 10 ianuarie 2002, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 6 din Legea nr. 64/1995, republicată, iar prin Decizia nr. 18 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 21 martie 2002, a respins excepția privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 64/1995, republicată. Soluția și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au fost aduse în discuție elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale.

În legătură cu susținerile autorului excepției privind încălcarea dispozițiilor art. 15 din Constituție, Curtea constată că aceste prevederi constituționale nu sunt incidente în cauză, întrucât, așa cum s-a arătat, nu se pune problema încălcării unui drept constituțional sau a principiului neretroactivității legii civile.

În consecință, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 alin. (1), (2) și (3), precum și ale art. 11 din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Silex Impex” — S.R.L. Ostrov în Dosarul nr. 1.099/2001 al Tribunalului Buzău — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 258

din 24 septembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000 privind modul de stabilire a plăților compensatorii și a ajutoarelor care se acordă personalului militar

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000, excepție ridicată de Constantin Dumitrescu în Dosarul nr. 396/2002, de Ionel Plevet în Dosarul nr. 401/2002, de Niculai Mihai în Dosarul nr. 403/2002, de Candid-Nicolae Moise în Dosarul nr. 404/2002, de Gabriel Gălățeanu în Dosarul nr. 405/2002, de Sorin-Doru Olaru în Dosarul nr. 406/2002 și de Ioan Popovici în Dosarul nr. 407/2002, toate ale Curții de Apel Galați, în litigii privind pretenții bănești.

La apelul nominal răspunde, pentru Ministerul Apărării Naționale, consilier juridic Dan Cimpoiu, lipsind autorii excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 294C/2002, nr. 295C/2002, nr. 296C/2002, nr. 297C/2002, nr. 298C/2002 și nr. 299C/2002 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 294C/2002, nr. 295C/2002, nr. 296C/2002,

nr. 297C/2002, nr. 298C/2002 și nr. 299C/2002 la Dosarul nr. 293C/2002, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Apărării Naționale consideră că mărirea sau micșorarea de către legiuitor, prin acte normative diferite, a cuantumului unor drepturi sau a unor obligații bănești nu duce la încălcarea principiului egalității și al nediscriminării. S-ar putea discuta de încălcarea principiului menționat dacă diferențierile ar rezulta din conținutul aceluiași act normativ, nu din acte normative diferite. Critica potrivit căreia art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000 ar încălca principiul neretroactivității legii statuat prin art. 15 alin. (2) din Constituție nu este întemeiată, deoarece această normă legală nu reprezintă decât o aplicare a globalizării veniturilor, în vederea impozitării, globalizare care a fost reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 73/1999 și se aplică veniturilor dobândite după 1 ianuarie 2000. Mai arată că celelalte texte din Constituție invocate de autorii excepției nu au incidență în cauză. Solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000 a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, Curtea Constituțională statuând că acest act normativ nu încalcă nici o dispoziție constituțională. Stabilirea prin acte normative, în perioade diferite, a unor drepturi sau obligații bănești nu este de natură să creeze discriminări. Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea practicii Curții Constituționale, soluția și considerentele din acele cauze rămân valabile și în cauza de față. Solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 18 aprilie 2002, pronunțate în dosarele nr. 396/2002, nr. 401/2002, nr. 403/2002, nr. 404/2002, nr. 405/2002, nr. 406/2002 și nr. 407/2002, **Curtea de Apel**

Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000, excepție ridicată de Constantin Dumitrescu, Ionel Plevet, Nicolai Mihai, Candid-Nicolae Moise, Gabriel Gălățeanu, Sorin-Doru Olaru și de Ioan Popovici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că au fost trecuți în rezervă la 30 iunie 2001, dar la achitarea plăților compensatorii și a ajutoarelor prevăzute de art. 31 din Legea nr. 138/1999, datorită aplicării dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000, drepturile lor au fost impozitate, deși acestea, potrivit dispozițiilor legale anterioare și neabrogate, au fost scutite de plata impozitului pe venit. Consideră că ordonanța criticată „nu numai că a creat inegalități între cadrele militare, dar a încălcat alte prevederi legale, în vigoare și astăzi, care nu au fost abrogate nici expres și nici tacit”. Susțin, de asemenea, că „prevederile acestei ordonanțe nu se supun textului constituțional și retroactivează, efectele sale făcând inoperante prevederile Ordonanței Guvernului nr. 73/1999 privind impozitul pe venitul global”. Apreciază astfel că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 15, art. 16 alin. (1) și (2), precum și cele ale art. 38, 43, 49 și 50 din Constituție.

Curtea de Apel Galați — Secția civilă apreciază că nici una dintre dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției care au fost trecuți în rezervă la 29 iunie 2001, fiindu-le aplicabile dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000, intrată în vigoare la 22 septembrie 2000. Instanța mai reține că „Statul este în drept să-și stabilească politica fiscală, fără ca prin aceasta să se considere că sunt încălcate dispozițiile constituționale”, precum și faptul că „dispozițiile art. 38, 43, 49 și 50 din Constituție, invocate ca fiind încălcate, nu au nici o legătură cu problema în discuție: deducerea sau nu a impozitului din plățile compensatorii și ajutoarele acordate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată. Arată în acest sens că nici una dintre dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000 nu încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, nu au efecte retroactive, ci „urmăresc aplicarea principiului general [...] potrivit căruia impozitul pe venit are caracter global și anual. Ca urmare, în cursul anului fiscal (care corespunde anului calendaristic) modul de calcul al impozitului pe veniturile periodice ale cetățenilor poate fi modificat pentru întregul an, urmând ca după expirarea anului să se facă regularizarea prin compararea impozitului plătit cu cel global datorat, ținându-se seama și de eventualele venituri realizate din alte surse”. Realizându-se punerea de acord a modului de impozitare a veniturilor de natură salarială realizate de toate categoriile de cetățeni, se respectă principiul egalității în drepturi a cetățenilor. Invocă și soluția din Decizia Curții Constituționale nr. 27/2002.

Avocatul Poporului apreciază că, pentru considerentele reținute și în Decizia Curții Constituționale nr. 27/2002, sunt

neîntemeiate susținerile autorilor excepției potrivit cărora dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000 ar avea caracter retroactiv. Nu este încălcat nici principiul constituțional al egalității în drepturi, întrucât, „După cum în mod constant a statuat Curtea Constituțională, principiul egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție nu înseamnă uniformitate, așa încât la situații diferite trebuie să corespundă un tratament juridic diferențiat”. Dispozițiile legale criticate garantează tocmai dreptul la protecția socială a muncii și dreptul la un nivel de trai decent, în acord cu prevederile art. 38 alin. (2) și ale art. 43 alin. (1) din Constituție, iar prevederile art. 49 alin. (1) și ale art. 50 din Constituție nu au nici o legătură cu dispozițiile legale considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și cele ale Avocatului Poporului, rapoartele judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Autorii excepției critică pentru neconstituționalitate dispozițiile art. 1, 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000 privind modul de stabilire a plăților compensatorii și a ajutoarelor care se acordă personalului militar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 22 septembrie 2000, aprobată prin Legea nr. 130/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 4 aprilie 2001. În realitate, obiectul excepției îl constituie ordonanța în ansamblu, întrucât aceasta are doar trei articole. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— Art. 1: *„Sumele reprezentând plățile compensatorii prevăzute la art. 7, 8 și 11 din Ordonanța Guvernului nr. 7/1998, la art. 6 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/1998, precum și ajutoarele prevăzute la art. 31 și la art. 32 alin. (1) din Legea nr. 138/1999 se stabilesc în raport cu solda lunară netă.”;*

— Art. 2: *„Baza de calcul a soldei lunare nete o constituie solda lunară brută din ultima lună de activitate, din care se scade o sumă calculată prin aplicarea asupra acesteia a baremului lunar de impozitare, în vigoare la data stabilirii soldei lunare nete.”*

Baremul lunar de impozitare este cel prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 73/1999 privind impozitul pe venit.”;

— Art. 3: *„Plățile compensatorii și ajutoarele prevăzute la art. 1, plătite începând de la data de 1 ianuarie 2000, nu sunt supuse globalizării.”*

În opinia autorilor excepției aceste dispoziții legale sunt contrare următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 15: *„(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”*

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”;

— Art. 16 alin. (1) și (2): *„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*“

Totodată autorii susțin că dispozițiile criticate încalcă și prevederile constituționale ale art. 38 alin. (2), privind dreptul salariaților la protecția socială a muncii, ale art. 43 alin. (1), referitoare la obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent, ale art. 49 alin. (1), privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 50, referitoare la fidelitatea față de țară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Plățile compensatorii și ajutoarele ce se acordă de stat cadrelor militare trecute în rezervă sau direct în retragere au fost reglementate prin acte normative succesive. Aplicarea acestor acte normative se face pe baza regulilor generale ale acțiunii în timp a normelor juridice, iar aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești. Eventualele neconcordanțe dintre reglementările juridice cuprinse în mai multe acte normative în vigoare nu pot fi considerate probleme de constituționalitate, problema corelării normative urmând a fi rezolvată de legiuitor.

Actele normative anterioare au reglementat în mod diferit cuantumul plăților compensatorii și al ajutoarelor acordate, precum și baza de calcul a acestora, prevăzând și scutirea de la plata impozitului pe venit a acestor drepturi. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000 prevede, în mod unitar, pentru toate plățile compensatorii și ajutoarele acordate cadrelor militare, stabilirea lor în raport cu solda lunară netă, calculată pe baza soldei brute din ultima lună de activitate, din care se deduce impozitul datorat potrivit baremului de impozitare în vigoare la data stabilirii soldei lunare nete.

Stabilirea în quantum diferit, în perioade diferite și prin acte normative diferite a drepturilor materiale și a altor ajutoare de aceeași natură, acordate aceluiași categorii de

cetățeni, nu este de natură să creeze nici privilegii și nici discriminări. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2000 se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor care se află într-o situație identică și care urmează să beneficieze de drepturile respective după intrarea în vigoare a aceluiași act normativ.

Legiuitorul este în drept să reglementeze în mod diferit, în perioade diferite și în funcție de posibilitățile existente în privința măsurilor de protecție socială drepturile ce se acordă unor categorii de cetățeni, fără să aducă atingere drepturilor anterior stabilite, precum și să determine veniturile supuse impozitării, cu condiția să nu contravină dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Constituție, referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale, ceea ce nu este cazul și nici nu se susține în cauza de față.

Nu se poate reține caracterul retroactiv al nici uneia dintre dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000, întrucât acestea se aplică exclusiv în privința plăților compensatorii și a ajutoarelor ce se acordă după data intrării în vigoare a ordonanței. Nici dispozițiile art. 3 din ordonanță, care prevăd neglobalizarea plăților compensatorii și a ajutoarelor plătite începând cu data de 1 ianuarie 2000, nu au efecte retroactive. Această reglementare a fost necesară, deoarece de la data de 1 ianuarie 2000 se aplicau dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 73/1999 privind impozitul pe venitul global. Globalizarea privește totalitatea veniturilor dintr-un an, or, dispoziția legală referitoare la neglobalizarea plăților compensatorii și a ajutoarelor plătite militarilor disponibilizați începând cu data de 1 ianuarie 2000 a intrat în vigoare înainte de expirarea anului fiscal. De altfel, reglementarea neglobalizării este în avantajul evident al beneficiarilor plăților compensatorii și a ajutoarelor.

Prevederile art. 38 alin. (2), art. 43 alin. (1), art. 49 alin. (1) și ale art. 50 din Constituție nu au nici o legătură cu dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 136/2000 privind modul de stabilire a plăților compensatorii și a ajutoarelor care se acordă personalului militar, excepție ridicată de Constantin Dumitrescu în Dosarul nr. 396/2002, de Ionel Plevet în Dosarul nr. 401/2002, de Niculai Mihai în Dosarul nr. 403/2002, de Candid-Nicolae Moise în Dosarul nr. 404/2002, de Gabriel Gălățeanu în Dosarul nr. 405/2002, de Sorin-Doru Olaru în Dosarul nr. 406/2002 și de Ioan Popovici în Dosarul nr. 407/2002, toate ale Curții de Apel Galați.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRĂRE****privind transmiterea unor imobile din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în domeniul public al Municipiului Brăila și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Brăila, județul Brăila**

În temeiul art. 107 din Constituție, precum și al art. 9 alin. (1) și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor imobile situate în municipiul Brăila, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în domeniul public al Municipiului Brăila și în

administrarea Consiliului Local al Municipiului Brăila, județul Brăila.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor transmise potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul tineretului și sportului,
Georgiu Gingăraș

p. Ministrul administrației publice,
Ionel Fleșariu,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 2 octombrie 2002.
Nr. 1.100.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE**a imobilelor care se transmit din domeniul public al statului și din administrarea Ministerului Tineretului și Sportului în domeniul public al Municipiului Brăila și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Brăila, județul Brăila**

Denumirea imobilelor care se transmit	Locul unde sunt situate imobilele	Persoana juridică de la care se transmit imobilele	Persoana juridică la care se transmit imobilele	Caracteristicile tehnice ale imobilelor
I. Arenă de box acoperită — 1.500 de locuri	Municipiul Brăila, str. Mihai Eminescu, județul Brăila	Ministerul Tineretului și Sportului — Clubul Sportiv Municipal Brăila	Consiliul Local al Municipiului Brăila	<u>Construcție:</u> — aria desfășurată = 807,83 m ² <u>Teren:</u> — suprafața = 1.105,42 m ² Nr. de cod : 61.973
II. Patinoar artificial descoperit	Municipiul Brăila, str. Vadul Schelei, județul Brăila	Ministerul Tineretului și Sportului — Clubul Sportiv Municipal Brăila	Consiliul Local al Municipiului Brăila	<u>Construcție:</u> — aria desfășurată = 2.596,44 m ² <u>Teren:</u> — suprafața = 5.439,37 m ² Nr. de cod : 61.970

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRĂRE****privind regimul de introducere pe piață și de exploatare a echipamentelor pentru agrement**

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 6 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează regimul de introducere pe piață și de exploatare a echipamentelor pentru agrement.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, termenii și expresiile de mai jos semnifică după cum urmează:

a) *echipament pentru agrement* — orice utilaj, instalație sau dispozitiv acționat prin forța sau greutatea omului, elec-

tric, pneumatic, hidraulic, mecanic, precum și prin orice alte surse de energie, pe un amplasament temporar sau definitiv, destinat agrementului, jocului sau destinderii persoanelor fizice;

b) *echipament pentru spațiile de joacă* — acel echipament pentru agrement, conceput sau destinat pentru a fi utilizat în special de copii, la care intervine exclusiv greutatea sau forța fizică a ființei umane, și destinat folosirii pe un spațiu colectiv de joacă, temporar sau permanent;

c) *spațiu de joacă* — perimetrul delimitat și amenajat în scopul agrementului, în care este instalat cel puțin un echipament pentru spațiile de joacă;

d) *echipament pentru parcurile de distracții* — acel echipament pentru agrement care nu este un echipament pentru spațiile de joacă;

e) *parc de distracții* — perimetrul delimitat și amenajat în scopul agrementului, în care este instalat cel puțin un echipament pentru parcurile de distracții, temporar sau definitiv;

f) *distracție extremă* — o activitate oferită de un organizator, prin intermediul unui echipament pentru agrement, unuia sau mai multor consumatori în scop de distracție sau de recreere și la care senzația de pericol sau de provocare pe care o resimte consumatorul îl incită în principal să participe;

g) *exploatarea echipamentului pentru agrement* — punerea la dispoziție consumatorilor a unui echipament pentru agrement;

h) *exploatantul echipamentului pentru agrement* — persoană fizică sau juridică, deținătoare cu orice titlu a unui echipament pentru agrement, pe care îl pune la dispoziție consumatorilor;

i) *exploatantul parcului de distracții sau spațiului de joacă* — persoana fizică sau juridică ce are în administrare un parc de distracții sau un spațiu de joacă. În cazul în care exploatantul echipamentului nu poate fi identificat, exploatantul spațiului de distracții sau exploatantul spațiului de joacă preia răspunderea exploatantului echipamentului;

j) *organizator de distracții extreme* — orice producător, distribuitor sau prestator de servicii care organizează o distracție extremă;

k) *coordonator de securitate* — persoană angajată, calificată și autorizată, desemnată de organizator pentru a veghea la securitatea echipamentului, a consumatorilor, precum și a terțelor persoane în timpul distracției extreme;

l) *produs pentru agrement* — bun material destinat utilizării individuale sau colective, în scopul agrementului;

m) *locator* — orice persoană fizică sau juridică ce oferă spre închiriere consumatorilor produse pentru agrement;

n) *echipament de protecție individuală* — echipamentul sau accesoriile oferite o dată cu produsul pentru agrement închiriat, de către locator sau exploatant, în scopul protejării vieții, sănătății și securității consumatorului față de pericole ce pot apărea ca urmare a utilizării normale și previzibile a produsului respectiv;

o) *personal tehnic de deservire* — persoana angajată, calificată și autorizată, desemnată de exploatant în vederea întreținerii echipamentului pentru agrement, în scopul menținerii acestuia în parametrii tehnici de funcționare declarați sau specificați de producător;

p) *autorizație de funcționare a echipamentului pentru agrement* — documentul emis de un organism desemnat, pe baza unei metodologii, prin care se certifică faptul că echipamentul pentru agrement satisface cerințele esențiale de securitate;

q) *accident grav* — un accident mortal sau un accident care produce o vătămare corporală gravă a consumatorului;

r) *incident grav* — un incident care ar putea da naștere unui accident grav.

Art. 3. — (1) În vederea introducerii pe piață, orice echipament pentru agrement trebuie să îndeplinească cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Pentru a se certifica îndeplinirea acestor cerințe esențiale de securitate, producătorul sau reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, va obține

un certificat de conformitate de tip, eliberat de organismul desemnat.

(3) Producătorul sau reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, asigură și declară că echipamentele pentru agrement sunt conforme cu tipul de echipament descris în certificatul de conformitate de tip și că satisfac cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa nr. 1. Producătorul sau reprezentantul său autorizat în România întocmește în scris o declarație de conformitate.

(4) Declarația de conformitate trebuie păstrată timp de 10 ani de la realizarea ultimului echipament de același tip și pusă la dispoziție autorităților competente, la solicitarea acestora.

(5) Producătorul sau reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, furnizează, o dată cu echipamentul pentru agrement, recomandări și instrucțiuni privind amplasarea, montarea, instalarea, exploatarea, întreținerea, evaluarea riscurilor și a categoriilor de utilizatori, sub forma unor documente însoțitoare ale echipamentului, redactate în limba română, fără a exclude prezentarea și în alte limbi.

(6) Producătorul sau reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, inscripționează pe echipament, lizibil și durabil, denumirea echipamentului, datele de identificare a producătorului, anul de fabricație al echipamentului și caracteristicile tehnice ale acestuia.

(7) În cazul în care producătorul sau reprezentantul său autorizat nu are sediul în România, obligațiile prevăzute la alin. (1)–(6) revin importatorului.

Art. 4. — (1) Exploatantul parcului de distracții, indiferent dacă parcul de distracții se află pe un amplasament temporar sau definitiv, trebuie:

a) să obțină autorizația de funcționare a parcului de distracții;

b) să efectueze bransamentele necesare în vederea punerii în exploatare a echipamentelor pentru agrement în conformitate cu normativele tehnice în vigoare;

c) să încheie cu exploatantul echipamentului pentru agrement un document în formă scrisă din care să rezulte cel puțin acceptul său pentru amplasarea echipamentului pentru agrement și perimetrul pentru amplasare, în cazul în care exploatantul echipamentului pentru agrement nu este și exploatantul parcului de distracții;

d) să informeze consumatorii, printr-un panou de avertizare, amplasat la intrarea în parc, despre:

— denumirea parcului și numărul autorizației de funcționare a parcului de distracții, emisă de autoritățile administrației publice locale;

— datele de identificare a exploatantului parcului, inclusiv adresa/sediul acestuia;

— numerele de telefon, în caz de urgență, ale salvării, pompierilor, poliției și al protecției consumatorilor;

— amplasarea echipamentelor pentru agrement, scop în care va expune harta parcului de distracții;

e) să asigure o supraveghere autorizată și să împrejmuiască parcul de distracții;

f) să asigure dotarea parcului de distracții cu alimentare cu apă curentă, toalete, WC-uri publice, canalizare corespunzătoare și instalații de iluminat pe timpul nopții;

g) să delimiteze aleile de acces la echipamentele pentru agrement din parcurile de distracții, astfel încât să se evite intrarea consumatorilor în raza de acțiune a echipamentelor aflate în mișcare sau în alte zone care pot prezenta pericol pentru viața, sănătatea sau securitatea acestora;

h) să anunțe imediat producerea oricărui accident sau incident grav autorităților competente;

i) să aibă în dotare o trusă de prim ajutor pentru cazuri de urgență, iar locul unde este amplasată aceasta să fie vizibil consumatorilor, prin afișare.

(2) Prevederile alin. (1) lit. a), c), lit. d) liniuțele 1–3, lit. g) și h) sunt aplicabile în mod corespunzător și exploatanților spațiilor de joacă.

Art. 5. — Înainte de fiecare punere în exploatare a echipamentului pentru agrement pe un nou amplasament exploatantul echipamentului trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) să se asigure că echipamentul pentru agrement ce urmează a fi exploatat îndeplinește cerințele esențiale de securitate prevăzute în anexa nr. 1;

b) să încheie un document în formă scrisă cu exploatantul parcului de distracții sau al spațiului de joacă, din care să rezulte cel puțin acceptul acestuia pentru amplasarea echipamentului pentru agrement și perimetrul pentru amplasare, în cazul în care exploatantul echipamentului pentru agrement nu este și exploatantul parcului de distracții;

c) să efectueze o analiză de risc în exploatare, luându-se în considerare cel puțin prevederile anexei nr. 2;

d) să se asigure că pe fiecare echipament sunt inscripționate lizibil, durabil și vizibil denumirea acestuia, datele de identificare a producătorului, anul de fabricație și caracteristicile tehnice ale echipamentului;

e) să obțină autorizația de funcționare a echipamentului de la organismul desemnat.

Art. 6. — Pe toată durata exploatării exploatantul echipamentului pentru agrement trebuie:

a) să exploateze echipamentul pentru agrement conform instrucțiunilor de exploatare furnizate de producător;

b) să întocmească și să respecte o procedură de inspecție și întreținere a echipamentului, care să cuprindă cel puțin:

— gradul de calificare a personalului tehnic de deservire folosit;

— verificări periodice;

— măsuri de întreținere;

— controale periodice, efectuate de un organism autorizat de organismul desemnat;

c) să informeze consumatorii, printr-un panou de avertizare amplasat în imediata apropiere a echipamentelor, cu privire la:

— denumirea echipamentului și datele de identificare a exploatantului;

— modul corect de utilizare și comportamentul adecvat;

— potențialele pericole, așa cum au fost ele identificate în cadrul analizei de risc în exploatare, inclusiv asupra vârstei minime, limitei de greutate sau stării de sănătate a consumatorilor, după caz.

Art. 7. — (1) Informarea consumatorilor se face în mod obligatoriu în limba română, fără a fi exclusă și prezentarea în alte limbi, pe un panou de avertizare durabil, amplasat vizibil și inscripționat cu caractere lizibile.

(2) În cazul echipamentelor din stațiunile și zonele turistice, informarea consumatorilor se va face în mod obligatoriu și în cel puțin două limbi de circulație internațională.

(3) Este interzisă atenționarea: „Utilizare și pericol pe riscul dumneavoastră” sau orice atenționare similară.

Art. 8. — (1) Pentru organizarea unei distracții extreme organizatorul acesteia desemnează, pe toată durata de desfășurare, un coordonator de securitate. Dacă organizatorul nu desemnează un coordonator de securitate, acționează el însuși în calitate de coordonator de securitate, fiind necesară autorizarea sa. Coordonatorul de securitate trebuie să fie prezent pe toată durata distracției extreme.

(2) Organizatorul ia măsurile necesare în scopul evitării pericolului pentru securitatea utilizatorilor sau a terților în timpul distracției extreme, în condiții normale sau în alte condiții previzibile de către acesta. Aceste măsuri se referă în special la:

a) montaj, verificări periodice, măsuri de întreținere a echipamentelor prezente;

b) verificări periodice și măsuri de întreținere a produselor pentru agrement utilizate;

c) desemnarea numai a coordonatorilor de securitate autorizați;

d) instruirea coordonatorului de securitate și la instrucțiunile necesare desfășurării atribuțiilor;

e) avertismente și inscripționări.

(3) Organizatorul trebuie să dispună de următoarele date pentru distracția extremă:

a) lista de produse pentru agrement necesare distracției extreme ce pot avea un impact asupra securității, o descriere, o identificare a acestor produse și o definiție a caracteristicilor lor;

b) schema distracției extreme.

(4) Prevederile art. 5 și 6, aplicabile exploatantului echipamentului pentru agrement, se aplică în mod corespunzător și organizatorului distracției extreme.

(5) Produsele prevăzute la alin. (3) lit. a), utilizate în cadrul distracției extreme, trebuie certificate în acest scop de către organismul desemnat.

Art. 9. — (1) La momentul închirierii de către consumator a unui produs pentru agrement locatorul trebuie să ofere consumatorului informații în limba română, fără a exclude prezentarea lor și în alte limbi, cu privire la:

a) modul de folosință a produsului închiriat;

b) măsurile de securitate ce trebuie luate cu ocazia utilizării produsului închiriat.

(2) Dacă produsul pentru agrement închiriat nu este destinat să fie utilizat în localurile, clădirile sau pe terenurile locatorului, informațiile prevăzute la alin. (1) sunt furnizate de către locator consumatorului printr-o comunicare verbală și prin înmânarea unui document conținând aceste informații, o dată cu produsul închiriat.

(3) Dacă produsul pentru agrement închiriat este destinat să fie utilizat în localurile, clădirile sau pe terenurile locatorului, informațiile prevăzute la alin. (1) sunt furnizate de către locator consumatorului printr-o comunicare verbală și cel puțin sub una dintre următoarele forme:

a) înmânarea unui document către consumator;

b) un anunț de manieră lizibilă, pe un suport durabil și aplicat într-un loc vizibil pentru consumator.

(4) Locatorul este obligat să pună la dispoziție consumatorului, cu titlu gratuit, echipamentele de protecție individuală adecvate, care sunt recomandate sau impuse în modul de utilizare a produsului pentru agrement închiriat. Este interzis locatorilor să pună la dispoziție consumatorilor produse pentru agrement în lipsa echipamentelor de protecție individuală impuse de producător.

Art. 10. — Consumatorii trebuie să respecte modul corect de utilizare și să se informeze asupra potențialelor riscuri, așa cum au fost furnizate de exploatantul echipamentului, precum și să utilizeze echipamentele de protecție individuală care le sunt puse la dispoziție de către locator.

Art. 11. — (1) Organismul desemnat în sensul prezentei hotărâri este Inspeția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat, denumită în continuare *ISCIR*.

(2) Metodologia pentru emiterea autorizației de funcționare a parcului de distracții și a spațiului de joacă se stabilește prin ordin comun al ministrului administrației publice, ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței, ministrului sănătății și familiei și al ministrului turismului, până la data de 31 decembrie 2002.

(3) Metodologia pentru emiterea certificatului de conformitate de tip se elaborează de către *ISCIR CERT* și se aprobă prin ordin al ministrului industriei și resurselor, până la data de 31 martie 2003.

(4) Metodologia pentru emiterea autorizației de funcționare a echipamentului pentru agrement se elaborează de către *ISCIR INSPECT* și se aprobă prin ordin al ministrului industriei și resurselor, până la data de 31 martie 2003.

(5) Metodologia pentru efectuarea analizei de risc în exploatare se elaborează de către *ISCIR INSPECT* și se aprobă prin ordin comun al ministrului industriei și resurselor și al ministrului sănătății și familiei, până la data de 31 martie 2003.

(6) Metodologia pentru certificarea produselor utilizate în cadrul distracției extreme se elaborează de către ISCIR CERT și se aprobă prin ordin al ministrului industriei și resurselor, până la data de 31 martie 2003.

(7) Normativul referitor la autorizarea, gradul de calificare a personalului tehnic de deservire și a coordonatorului de securitate pentru distracția extremă se elaborează de către ISCIR INSPECT și se aprobă prin ordin comun al ministrului industriei și resurselor și al ministrului sănătății și familiei, până la data de 31 martie 2003.

Art. 12. — (1) Pentru serviciile prestate, precum și pentru eliberarea autorizațiilor de funcționare a echipamentelor pentru agrement organismul desemnat va putea percepe tarife.

(2) Lista cuprinzând tarifele se aprobă prin ordin al ministrului industriei și resurselor și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data de 31 martie 2003.

Art. 13. — (1) Producătorul, reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, sau, în cazul în care aceștia nu au sediul în România, importatorul este obligat să se conformeze dispozițiilor prezentei hotărâri în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a metodologiei prevăzute la art. 11 alin. (3).

(2) Exploatanții parcurilor de distracții și exploatanții spațiilor de joacă sunt obligați să se conformeze dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. a) în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a metodologiei prevăzute la art. 11 alin. (2).

(3) În cazul echipamentelor pentru agrement aflate în exploatare la data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, Partea I:

a) exploatanții echipamentelor pentru agrement sunt obligați să se conformeze dispozițiilor art. 5 lit. c) și e) și ale art. 6 lit. c) liniuța a 3-a, în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a metodologiilor prevăzute la art. 11 alin. (4) și (5);

b) respectarea de către exploatanții echipamentelor pentru agrement a prevederilor art. 5 lit. d) și ale art. 6 lit. a) se va face, în cazul imposibilității obținerii documentațiilor tehnice respective de la producător, reprezentantul său autorizat, persoană juridică cu sediul în România, sau, în cazul în care aceștia nu au sediul în România, de la importator, prin obținerea de documente tehnice similare, avizate de organismul desemnat, întocmite în prealabil de agenți economici autorizați de același organism.

(4) Organizatorii de distracții extreme sunt obligați să se conformeze dispozițiilor art. 8 alin. (5), în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a metodologiei prevăzute la art. 11 alin. (6).

(5) Exploatantul echipamentului pentru agrement și organizatorul distracției extreme sunt obligați să se conformeze dispozițiilor art. 6 lit. b) prima liniuță, respectiv ale art. 8 alin. (1) și alin. (2) lit. c), în termen de 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a normativului prevăzut la art. 11 alin. (7).

Art. 14. — (1) Autoritățile competente prevăzute la art. 3 alin. (4) și la art. 4 alin. (1) lit. h) sunt Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor și ISCIR.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute de prezenta hotărâre se fac de către reprezentanții împuterniciți ai autorităților competente menționate la alin. (1).

Art. 15. — (1) Nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri constituie contravenție și se sancționează după cum urmează:

a) încălcarea prevederilor art. 3 alin. (1) și (2), ale art. 5 lit. a), c) și e), ale art. 6 lit. a) și b) și ale art. 8 alin. (2) și (5) se sancționează cu amendă de la 100.000.000 lei la 500.000.000 lei și oprirea temporară a prestărilor de servicii până la remedierea deficiențelor;

b) încălcarea prevederilor art. 3 alin. (5) și (6), ale art. 4, art. 5 lit. b) și d), art. 6 lit. c), art. 8 alin. (3) și ale art. 9 se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 100.000.000 lei și oprirea temporară a prestărilor de servicii până la remedierea deficiențelor;

c) încălcarea prevederilor art. 7 se sancționează cu amendă de la 2.000.000 lei la 20.000.000 lei și oprirea temporară a prestărilor de servicii până la remedierea deficiențelor.

(2) Sancțiunile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile și persoanelor juridice.

(3) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002.

Art. 16. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 10 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 17. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,

Petru Șerban Mihăilescu

Ministrul industriei și resurselor,

Dan Ioan Popescu

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Miron Tudor Mitrea

Ministrul turismului,

Matei-Agathon Dan

p. Ministrul administrației publice,

Ionel Fleșariu,

secretar de stat

Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,

Rovana Plumb,

secretar de stat

CERINȚE ESENȚIALE DE SECURITATE

1. Echipamentul pentru agrement trebuie să fie fabricat astfel încât să poată funcționa și să fie reglat și întreținut fără a se expune la pericole din punct de vedere al securității, atunci când aceste acțiuni sunt realizate în circumstanțele stabilite de producător.

2. Măsurile de precauție luate trebuie să vegheze la excluderea oricărui pericol în condiții normale sau previzibile de utilizare, pe durata de viață scontată a echipamentului.

3. Gradul de pericol legat de utilizarea echipamentului pentru agrement trebuie să fie în raport cu aptitudinea utilizatorilor. În scopul punerii acestui principiu în practică se stabilește, acolo unde este necesar, o vârstă minimă, limită de greutate sau stare de sănătate pentru consumatori.

4. Pentru alegerea celor mai bune soluții producătorul trebuie să aplice următoarele principii, în ordinea indicată:

a) excluderea sau limitarea la maximum a pericolelor prin integrarea în mod optim a cerințelor de securitate în cadrul proiectării și fabricării echipamentului;

b) luarea măsurilor necesare de precauție de securitate pentru pericolele ce nu pot fi excluse;

c) informarea despre pericolele rămase ca urmare a eficacității incomplete a măsurilor de protecție luate, indicarea, în cazul în care este necesar, a pregătirii speciale și semnalarea faptului că trebuie să fie utilizate anumite echipamente de protecție individuală.

5. În cadrul proiectării și fabricației unui echipament pentru agrement, precum și al elaborării modului de utilizare, producătorul nu trebuie să ia în considerare numai o utilizare normală a echipamentului, dar și o utilizare previzibilă în mod irațional.

6. Echipamentul pentru agrement trebuie să fie conceput astfel încât să evite o utilizare anormală, dacă aceasta comportă pericole.

7. În cadrul proiectării și fabricației unui echipament pentru agrement, precum și al elaborării modului de utilizare, producătorul trebuie să țină seama inclusiv de comportamentul specific al minorilor.

8. În cadrul proiectării și fabricației unui echipament pentru agrement, precum și al elaborării modului de utilizare, producătorul trebuie să țină seama de obstacolele pe care cel ce va utiliza echipamentul le va întâmpina prin utilizarea, necesară sau previzibilă, a echipamentului de protecție individuală.

9. Echipamentul pentru agrement trebuie să fie livrat împreună cu toate echipamentele și accesoriile speciale care sunt esențiale

pentru a preveni pericolele în cadrul montajului, demontării, transportului, reglării, întreținerii și utilizării.

10. În cadrul proiectării și fabricației unui echipament pentru agrement, precum și al elaborării modului de utilizare, producătorul trebuie să ia în considerare următoarele aspecte ale pericolelor:

a) pericole care rezultă din portanța insuficientă a echipamentului, ținându-se seama de rezistența, de rigiditatea și de capacitatea de deformare a materialelor utilizate;

b) pericole care rezultă din pierderea de echilibru a echipamentului, ținându-se seama de susținerea echipamentului și solurilor posibile, precum și a încărcărilor eventuale ale echipamentului;

c) pericole care rezultă din utilizarea echipamentului, printre care lovirea, tăierea, strivirea, asfixierea, înecul, electrocutarea, șocul și supraîncărcarea corpului;

d) pericole care rezultă din accesibilitatea echipamentului, inclusiv accesibilitatea în caz de pană și stare de urgență și posibilitatea de evacuare;

e) pericole care rezultă din eventualele interacțiuni ale echipamentului și utilizatorilor cu mediul înconjurător și cu publicul;

f) pericole care rezultă din mediul ambiant în spațiile închise, inclusiv lipsa de ventilație și de luminozitate;

g) pericole care rezultă din posibilitățile defectuoase de întreținere;

h) pericole care rezultă dintr-un incendiu;

i) pericole care rezultă din radiații fatale.

11. Componentele și părțile detașabile ale echipamentelor pentru spațiile de joacă, destinate special copiilor mai mici de 36 de luni, trebuie să aibă dimensiuni suficiente pentru a nu putea fi înghițite și/sau inhalate.

12. Echipamentele pentru spațiile de joacă, destinate să țină sau să susțină copilul pe apă, trebuie să fie concepute și fabricate astfel încât să reducă cât mai mult posibil pericolul, ținându-se seama de uzura preconizată a echipamentelor pentru spațiile de joacă, pericolul de pierdere a flotabilității echipamentului pentru spațiile de joacă și de pierdere a sprijinului dat copilului.

13. Echipamentele pentru agrement trebuie să fie realizate din materiale rezistente care îndeplinesc următoarele caracteristici:

a) fie nu ard sub acțiunea directă a unei flăcări, scânteii sau oricărui alt focar potențial de incendiu;

b) fie sunt greu inflamabile;

c) fie, dacă se aprind, ard lent și prezintă o viteză redusă de propagare a flăcării;

d) fie sunt tratate, oricare ar fi compoziția chimică a echipamentului pentru spațiile de joacă, astfel încât să întârzie procesul de ardere.

EVALUAREA RISCURILOR

1. Analiza riscurilor în exploatare comportă succesiv:

a) identificarea potențialelor pericole ce pot apărea la echipamentul pentru agrement în timpul exploatarei;

b) determinarea și descrierea precisă a riscurilor corespunzătoare pentru securitatea utilizatorilor și terților în timpul exploatarei echipamentului pentru agrement;

c) evaluarea acestor riscuri.

2. Aspecte ale pericolelor ce trebuie luate în considerare în cadrul evaluării riscului în exploatare, după caz:

a¹) pericole care rezultă din dispunerea echipamentelor pentru agrement instalate;

a²) pericole care rezultă din dispunerea echipamentelor pentru agrement instalate și din alte instalații prezente;

a³) pericole care rezultă dintr-o administrare și o întreținere defectuoasă;

a⁴) pericole care rezultă din modificări substanțiale la echipamentele pentru agrement instalate;

a⁵) pericole care rezultă din materialul abandonat;

a⁶) pericole care rezultă din amplasarea echipamentului pentru agrement în raport cu căile de acces;

a⁷) pericole care rezultă din îngrădiri/împrejmuiri;

a⁸) pericole care rezultă din diferențele de înălțime;

a⁹) pericole care rezultă din vegetație;

a¹⁰) pericole care rezultă din mobilierul urban;

a¹¹) pericole care rezultă dintr-o iluminare naturală sau artificială insuficientă a mediului înconjurător;

a¹²) pericole care rezultă din mediul înconjurător natural;

a¹³) pericole care rezultă din lipsa de informare a adulților care supraveghează minorii, în ceea ce privește riscurile;

a¹⁴) pericole care rezultă din accesibilitatea echipamentului pentru agrement și din situarea sa, ținându-se seama de necesitățile de acces la acesta în caz de pană, stare de urgență și de evacuare;

a¹⁵) pericole care rezultă din imposibilitatea de a obține echipamente de protecție individuală;

a¹⁶) pericole care rezultă din aptitudinile limitate ale utilizatorilor;

a¹⁷) pericole care rezultă din vandalism;

a¹⁸) pericole care rezultă din contaminare biologică;

a¹⁹) pericole care rezultă din portanța insuficientă a echipamentului, ținându-se seama de rezistența, rigiditatea și capacitatea de deformare a materialelor utilizate;

a²⁰) pericole care rezultă din pierderea echilibrului echipamentului, ținându-se seama de susținerea echipamentului, solului și de fixarea echipamentului pe acesta, precum și de încărcările eventuale ale echipamentului;

a²¹) pericole care rezultă din utilizarea echipamentului, printre care tăierea, strivirea, asfixierea, înecul, electrocutarea, șocul și supraîncărcarea corpului;

a²²) pericole care rezultă din lovirea utilizatorilor, ținându-se seama de proprietățile de atenuare la impactul cu solul și de natura suprafeței;

a²³) pericole care rezultă din interacțiunile eventuale ale echipamentului și utilizatorilor cu mediul înconjurător și cu publicul;

a²⁴) pericole care rezultă din mediul ambiant în spațiile închise, inclusiv lipsa de ventilație și de luminozitate;

a²⁵) pericole care rezultă dintr-un incendiu;

a²⁶) pericole care rezultă din radiații nefaste;

a²⁷) pericole care rezultă din montaj necorespunzător;

a²⁸) pericole care rezultă din posibilitatea insuficientă de supraveghere;

a²⁹) pericole care rezultă dintr-o proastă întreținere și dintr-o administrare defectuoasă;

a³⁰) pericole care rezultă din modificări considerabile la echipament;

a³¹) pericole care rezultă dintr-o lipsă de informare a consumatorilor în ceea ce privește riscurile;

a³²) pericole care rezultă din lipsă de cunoștințe, de pregătire și de experiență a personalului tehnic de deservire, inclusiv în acordarea primului ajutor în caz de accident.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind unele măsuri de comercializare a produselor alimentare ambalate sau preambalate și a produselor nealimentare în cadrul altor spații decât cele cu destinație prestabilită

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre reglementează modul de comercializare a produselor alimentare sau nealimentare în alte spații decât cele cu destinație prestabilită. Produsele agroalimentare și de uz gospodăresc nu intră sub incidența prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, următorii termeni se definesc astfel:

a) *spații cu destinație prestabilită* — spații de comercializare dotate cu: alimentare cu energie electrică, apă, canalizare, ventilație, incinte frigorifice; banc de probe pentru aparatură electronică și electrocasnică; spații de depozitare care să asigure temperatura de păstrare cerută de producător; spații delimitate de depozitare pentru produse alimentare și nealimentare și alte asemenea locuri;

b) *alte spații decât cele cu destinație prestabilită* — spații în care sunt expuse produse spre comercializare, amplasate în piețe, pe tarabe, mese, trotuare, în autoturisme și autoutilitare, stații ale mijloacelor de transport în comun, în cadrul unor manifestări expoziționale cu scop comercial, precum și în alte asemenea locuri;

c) *produse agroalimentare* — legume și fructe proaspete, uscate, afumate sau confiate, lapte și produse lactate neambalate, carne și preparate din carne, miere, pește, flori, semințe nedestinate consumului uman, cereale, păsări și animale mici și altele asemenea;

d) *produse de uz gospodăresc* — articole de uz gospodăresc, realizate de mica industrie sau de micii meșteșugari, pentru grădinarit, precum și vasele ceramice și produsele de artizanat.

Art. 3. — (1) Este interzisă comercializarea în alte spații decât cele cu destinație prestabilită a produselor alimentare preambalate sau ambalate, altele decât cele agroalimentare, respectiv a produselor de tipul: zahăr, făină de grâu, mălai, orez, semințe comestibile, ulei comestibil, oțet alimentar, vinuri, conserve de orice tip, răcoritoare, siropuri, condimente, precum și orice alte asemenea produse, în spații în care nu pot fi asigurate condițiile de păstrare cerute de producător pentru a se preveni perisabilitatea accelerată a produselor.

(2) Este interzisă comercializarea în alte spații decât cele cu destinație prestabilită a produselor nealimentare noi, uzate sau recondiționate, de tipul produselor industriale, electronice, electrocasnice și piese de schimb pentru acestea, jucării, produse cosmetice, încălțăminte, textile,

detergenți, piese și accesorii auto, ceasuri, aparatură de măsură și control, precum și orice alte asemenea obiecte, în alte condiții decât cele cerute de legislația în vigoare, fără a putea fi probate, verificate sau asigurate condițiile de păstrare cerute de producător pentru a se asigura menținerea caracteristicilor inițiale ale produselor.

Art. 4. — (1) Comercializarea produselor nealimentare noi, uzate ori recondiționate, și a produselor alimentare preambalate sau ambalate se face numai în magazine specializate pentru produse nealimentare, respectiv alimentare, ce pot fi amplasate în zone publice de tipul oboarelor, piețelor agroalimentare, bălciurilor ori târgurilor sau de tipul stațiilor mijloacelor de transport în comun, conform condițiilor de amplasament stabilite de autoritățile administrației publice locale, și care îndeplinesc condițiile impuse de normele sanitare.

(2) Pentru a funcționa, spațiile prevăzute la alin. (1) vor fi amenajate ca spații închise, proprii pentru desfășurarea unui comerț civilizată, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

(3) În cazul în care activitatea de comercializare se desfășoară în piețe agroalimentare, administrația piețelor nu va admite persoanelor care nu fac dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de legislația în vigoare accesul în piață, pentru exercitarea activității de comercializare a altor produse în afara celor agroalimentare sau de uz gospodăresc.

Art. 5. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 3 și 4 constituie contravenție și se sancționează potrivit art. 46 alin. 1 lit. c) și d) și alin. 2, ale art. 50¹ și 50² din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Împiedicarea sub orice formă a reprezentanților împuterniciți de a exercita atribuțiile de serviciu referitoare la controlul spațiilor cu destinație prestabilită, prevăzute la art. 3 și 4, constituie contravenție și se sancționează potrivit art. 46¹ din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

(2) Constatarea contravențiilor privind modul de comercializare a produselor alimentare se face de către autoritățile competente abilitate prin lege pentru controlul oficial al

produselor alimentare.

Art. 7. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
p. Ministrul sănătății și familiei,
Radu Deac,
secretar de stat
Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,
Rovana Plumb,
secretar de stat

București, 2 octombrie 2002.
Nr. 1.103.

REPUBLICĂRI

ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 66/2000*)

privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Profesia de consilier în proprietate industrială este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonomă, în condițiile prezentei ordonanțe.

(2) Activitatea de consilier în proprietate industrială constă în acordarea de asistență de specialitate în domeniul proprietății industriale și reprezentarea persoanelor fizice și juridice române sau străine interesate în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, precum și față de terți, în procedurile reglementate.

(3) Domeniul proprietății industriale are ca obiect brevetele de invenție, desenele și modelele industriale, mărcile de comerț și de serviciu, numele comerciale, indicațiile de proveniență, geografice sau denumirile de origine, topografiile de circuite integrate, precum și combaterea concurenței neloiale.

Art. 2. — *Consilierul în proprietate industrială* este persoana fizică atestată în condițiile prezentei ordonanțe și înscrisă în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială.

Art. 3. — În scopul reprezentării și ocrotirii la nivel național și internațional a intereselor consilierilor în proprietate industrială se înființează Camera Națională a Consilierilor în Proprietate Industrială din România, denumită în continuare *Camera*.

Art. 4. — Profesia de consilier în proprietate industrială poate fi practică numai de persoana fizică înscrisă în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială și care este membră a Camerei.

CAPITOLUL II

Dobândirea calității de consilier în proprietate industrială

Art. 5. — Calitatea de consilier în proprietate industrială poate fi dobândită, în urma promovării unui examen susținut în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, în condițiile specificate de prezenta ordonanță, de către persoana care face dovada îndeplinirii cumulative a următoarelor condiții:

- are cetățenie română;
- are domiciliul sau sediul social în România;
- are deplină capacitate de exercițiu;
- are studii superioare tehnice, științifice sau juridice;
- are o practică de cel puțin 3 ani în domeniul pregătirii profesionale de bază și de cel puțin 3 ani în domeniul proprietății industriale. Cele două perioade pot fi suprapuse total sau parțial;
- nu a fost condamnată definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală care o face nedemnă de a fi consilier în proprietate industrială.

Art. 6. — În cazul specialiștilor în domeniul proprietății industriale care au avut calitatea de salariat al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci o perioadă de cel puțin 5 ani, precum și al cadrelor didactice care fac dovada că au predat disciplina proprietății industriale în facultăți de drept acreditate sau autorizate cel puțin 5 ani înainte de dobândirea calității de consilier în proprietate industrială, nu este necesară susținerea examenului pentru domeniul de proprietate industrială în care și-au desfășurat activitatea.

Art. 7. — (1) Examenul pentru atestarea în profesia de consilier în proprietate industrială se desfășoară pentru următoarele obiecte ale dreptului de proprietate industrială:

- brevete de invenție;
- mărci și indicații geografice;
- desene și modele industriale;

*) Republicată în temeiul art. III din Legea nr. 437/2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 11 iulie 2002, dându-se textelor o nouă numerotare.

Ordonanța Guvernului nr. 66/2000 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 23 august 2000, și a fost aprobată și modificată prin Legea nr. 437/2002.

d) topografii de circuite integrate.

(2) Condițiile privind organizarea și promovarea examenului de atestare sunt stabilite în instrucțiuni aprobate de directorul general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, la propunerea președintelui Camerei.

CAPITOLUL III

Înscrierea în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială

Art. 8. — Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci este depozitarul Registrului național al consilierilor în proprietate industrială.

Art. 9. — (1) În vederea dobândirii calității de consilier în proprietate industrială Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci organizează examenul de atestare care se susține în fața unei comisii a cărei componență nominală se stabilește prin ordin al directorului general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci.

(2) Comisia este formată din 3—7 membri pentru fiecare obiect al dreptului de proprietate industrială pentru care se organizează examenul.

(3) Componența comisiei este următoarea:

a) președinte, ales dintre persoanele din structura de conducere a Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, cu atribuții în domeniul protecției proprietății industriale;

b) membri, care sunt persoane cu pregătire tehnică și/sau juridică și au experiență în domeniul proprietății industriale: specialiști cu vechime de minimum 5 ani în cadrul Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, cadre didactice din învățământul superior care au predat dreptul proprietății industriale: precum și un membru al Camerei, consilier în proprietate industrială, propus de președintele Camerei.

Art. 10. — Rezultatele examenului pot fi contestate în termen de 15 zile de la comunicare și sunt reanalizate de o comisie constituită în acest scop, al cărei președinte este directorul general al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci sau împuternicitul acestuia.

Art. 11. — Deciziile comisiei prevăzute la art. 10, de admitere sau de respingere a contestației, se comunică în scris candidatului în termen de 30 de zile de la înregistrarea contestației la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci.

Art. 12. — Înscrierea consilierilor atestați în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială se face de drept, nominal, și trebuie să fie însoțită de menționarea profesiei de bază, conform diplomei de absolvire a unei instituții de învățământ superior, a domeniului de proprietate industrială în care au fost atestați, respectiv: invenții, mărci și indicații geografice, desene și modele industriale, topografii de circuite integrate, precum și a altor date relevante cu privire la activitatea consilierului.

Art. 13. — Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci publică în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială listele cuprinzând consilierii în proprietate industrială înregistrați în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială și care sunt membri ai Camerei, pe baza datelor comunicate de către aceasta.

CAPITOLUL IV

Drepturile și îndatoririle consilierilor în proprietate industrială

Art. 14. — (1) Consilierul în proprietate industrială cu liberă practică, înscris în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială și care este membru al Camerei, are dreptul să asiste și să reprezinte în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, precum și față de terți orice persoană fizică și juridică română sau străină, în temeiul unei procuri de reprezentare însoțite în scris de ambele părți.

(2) Consilierul în proprietate industrială, salariat specializat înscris în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială și care este membru al Camerei, are dreptul să asiste și să reprezinte în fața Oficiului de Stat pentru

Invenții și Mărci, precum și față de terți doar unitatea sau societatea comercială la care este salariat.

Art. 15. — Consilierul în proprietate industrială cu liberă practică își desfășoară activitatea pe bază de contract și are dreptul la onorariu și la acoperirea tuturor cheltuielilor făcute în interesul clientului său.

Art. 16. — Consilierul în proprietate industrială este obligat să nu divulge datele și informațiile primite de la clientul său sau referitoare la acesta decât în limitele mandatului și în condițiile prevăzute de lege.

Art. 17. — Consilierul în proprietate industrială este obligat să acționeze cu bună-credință și probitate profesională și numai în limitele mandatului.

Art. 18. — Consilierul în proprietate industrială, membru al Camerei, are dreptul la libera aderare la alte forme de asociere profesională compatibile cu profesia sa.

CAPITOLUL V

Exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială

Art. 19. — (1) Consilierii în proprietate industrială cu liberă practică își desfășoară activitatea în cabinete individuale autorizate, cabinete individuale asociate pe bază de contract, societăți civile profesionale persoane juridice sau în societăți comerciale având ca unic obiect activitățile în domeniul proprietății industriale.

(2) Societatea civilă profesională se poate constitui din 2 sau mai mulți consilieri în proprietate industrială, atestați. În societatea civilă profesională respectivă își pot exercita profesia consilierii în proprietate industrială, experți sau alți specialiști, colaboratori sau salariați. Societatea civilă profesională și consilierii în proprietate industrială care profesează în cadrul acesteia nu pot acorda asistență persoanelor cu interese contrare.

(3) Consilierul în proprietate industrială își poate exercita profesia și ca salariat specializat în domeniul protecției proprietății industriale în cadrul unei unități sau societăți comerciale cu alt obiect de activitate decât proprietatea industrială.

Art. 20. — Consilierii în proprietate industrială, salariați specializați în domeniul protecției proprietății industriale, își vor exercita profesia pentru unitățile sau societățile comerciale la care sunt încadrați și nominalizați în statele de funcții, în limitele de competență atribuite funcției respective.

Art. 21. — Consilierul în proprietate industrială nu poate asista sau reprezenta mandanți cu interese contrare în aceeași speță sau în spețe conexe și nu poate acționa împotriva unui mandant căruia i-a acordat consultanță în legătură cu speța respectivă.

Art. 22. — (1) Consilierul în proprietate industrială, membru al Camerei, nu-și poate exercita profesia de consilier în proprietate industrială atât timp cât este salariat al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci.

(2) Dacă fostul salariat al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci și-a desfășurat activitatea în unul dintre următoarele domenii ale proprietății industriale: mărci, desene și modele industriale, topografii de circuite integrate, atunci reprezentarea mandanților pentru cererile de obținere a protecției în domeniile menționate se face numai pentru cererile depuse la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, după ce salariatul și-a încetat activitatea în cadrul instituției.

(3) Dacă fostul salariat al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci și-a desfășurat activitatea în domeniul brevetelor de invenție, atunci prevederile alin. (2) se aplică în mod similar, dacă invențiile care fac obiectul acestor cereri sunt în domeniul tehnic de bază în care fostul salariat și-a desfășurat activitatea.

Art. 23. — Consilierul în proprietate industrială, care își retrace serviciile în termen de 3 zile lucrătoare de la împuternicirea sa de către client prin procură, va informa clientul în legătură cu aceasta, va lua măsurile necesare care să permită clientului să evite să fie prejudiciat și va

informa Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci și Camera despre aceasta.

Art. 24. — Exercițarea profesiei de consilier în proprietate industrială este incompatibilă cu:

- a) ocupații care lezează demnitatea, bunele moravuri și independența profesiei de consilier în proprietate industrială;
- b) desfășurarea de activități care generează concurență neloială;
- c) exercitarea nemijlocită de acte de comerț în domeniul proprietății industriale;
- d) calitatea de salariat al Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci.

CAPITOLUL VI

Reprezentarea

Art. 25. — (1) Reprezentarea solicitanților, a titularilor de drepturi de proprietate industrială sau a persoanelor interesate în toate procedurile în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci de către consilierul în proprietate industrială se face pe baza unei procuri cu caracter general sau a unei procuri pentru fiecare solicitare.

(2) În cazul procurii generale se va depune la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci un exemplar al acesteia, cu condiția ca mandatarul să indice în fiecare cerere procura în baza căreia acționează.

(3) În procedurile în fața Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci consilierul în proprietate industrială nu poate reprezenta un client decât pentru domeniul de proprietate industrială în care a fost atestat.

(4) În cazul reprezentării, retragerea, abandonarea cererilor de solicitare a protecției sau transmiterea drepturilor se poate efectua numai pe baza unei procuri care să conțină mențiuni exprese cu privire la aceste acte.

Art. 26. — (1) Pentru soluționarea contestațiilor și, după caz, a cererilor de revocare solicitantul sau titularul poate fi reprezentat și de un avocat sau consilier juridic.

(2) Reprezentarea în fața instanțelor judecătorești a solicitanților, a titularilor sau a persoanelor interesate de către consilierii în proprietate industrială este condiționată de calitatea acestora de avocat sau de consilier juridic.

CAPITOLUL VII

Suspendarea și încetarea exercitării profesiei de consilier în proprietate industrială

Art. 27. — Dreptul la exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială se suspendă:

- a) în caz de incompatibilitate;
- b) în cazul neîndeplinirii obligației de plată a cotizației față de Camera timp de un an calendaristic;
- c) pe perioada interdicției exercitării dreptului de a profesa, dispusă prin sancțiune disciplinară menținută prin efectul unei hotărâri judecătorești.

Art. 28. — Dreptul la exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială încetează:

- a) prin renunțarea scrisă la exercitarea profesiei, depusă la Camera;
- b) în cazul pierderii sau renunțării la cetățenia română;
- c) în cazul în care nu mai are domiciliul în România;
- d) dacă împotriva consilierului în proprietate industrială s-a luat măsura interdicției definitive a dreptului de a profesa;
- e) în cazul în care nu mai are capacitate de exercițiu;
- f) în cazul în care consilierul în proprietate industrială a fost condamnat definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi consilier în proprietate industrială;
- g) prin deces.

CAPITOLUL VIII

Răspunderea disciplinară

Art. 29. — Sancțiunile disciplinare care se aplică consilierilor în proprietate industrială sunt:

- a) mustrare;
- b) avertisment;
- c) interdicția exercitării dreptului de a profesa pe o perioadă de 3—12 luni;
- d) interdicția definitivă a exercitării dreptului de a profesa.

Art. 30. — Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 29 lit. a)—d) se aplică de o comisie de disciplină care funcționează în cadrul Camerei. Procedura soluționării sesizărilor cu privire la încălcări ale Codului deontologiei profesionale și ale obligațiilor profesionale este prevăzută în statutul Camerei.

Art. 31. — (1) Comisia de disciplină a Camerei este alcătuită din 7 membri, consilieri în proprietate industrială cu minimum 5 ani vechime, dintre care se alege un președinte și un secretar.

(2) Nici unul dintre membrii comisiei de disciplină nu poate fi membru al consiliului de conducere al Camerei.

(3) Hotărârile comisiei de disciplină se iau cu votul majorității membrilor acesteia.

Art. 32. — (1) Împotriva hotărârii comisiei de disciplină a Camerei prin care s-a aplicat o sancțiune prevăzută la art. 29 lit. c) și d) se poate formula contestație la instanța judecătorească competentă, în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii.

(2) Competența de judecată aparține instanței de contencios administrativ. Procedura prealabilă nu este obligatorie.

(3) Hotărârile comisiei de disciplină a Camerei împotriva cărora nu s-au formulat contestațiile respective în termenul prevăzut la alin. (1) se vor comunica Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci imediat după scurgerea acestor termene.

(4) Hotărârile instanțelor judecătorești, definitive și irevocabile, prin care s-au aplicat sancțiuni membrilor Camerei se comunică Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci, pentru a fi menționate în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială și publicate în Buletinul Oficial de Proprietate Industrială.

CAPITOLUL IX

Organizarea și funcționarea Camerei

Art. 33. — (1) Camera este o organizație profesională, neguvernamentală, care își desfășoară activitatea prin autofinanțare și fără scop lucrativ, cu personalitate juridică, ai cărei membri sunt consilierii în proprietate industrială, persoane fizice.

(2) Camera are sediul în municipiul București.

(3) Activitatea Camerei este finanțată din taxele de înscriere, cotizațiile anuale ale membrilor, fonduri rezultate din organizarea de simpozioane, conferințe, activități editoriale specifice, precum și din donații, sponsorizări sau din alte surse.

Art. 34. — Consilierul în proprietate industrială are dreptul să devină, la cererea sa, membru al Camerei.

Art. 35. — Camera are următoarele atribuții:

- a) asigură exercitarea profesiei de consilier în proprietate industrială, în condițiile respectării deontologiei;
- b) gestionează și transmite lunar Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci evidența membrilor săi, cu menționarea, după caz, a societății comerciale sau a unității la care aceștia își desfășoară activitatea;
- c) asigură apărarea intereselor profesionale ale membrilor săi;
- d) contribuie la perfecționarea pregătirii profesionale a membrilor săi în domeniul proprietății industriale;
- e) asigură respectarea Codului deontologiei profesionale de către membrii săi;
- f) colaborează pe linie națională și internațională cu organisme de profil.

Art. 36. — (1) Organele de conducere ale Camerei sunt:

- a) conferința;
- b) consiliul de conducere;
- c) președintele Camerei.

(2) Persoanele alese în consiliul de conducere și președintele Camerei sunt reeligibile, fără a putea exercita mai mult de două mandate consecutive, iar durata mandatului este de 2 ani.

Art. 37. — (1) Conferința este formată din totalitatea membrilor Camerei și are următoarele atribuții:

- a) adoptă și modifică Statutul Camerei și Codul deontologiei profesionale;
- b) adoptă organizarea aparatului administrativ al Camerei;
- c) alege și revocă președintele și vicepreședintele Camerei;
- d) alege și revocă membrii consiliului de conducere al Camerei;
- e) alege membrii comisiilor de specialitate și ai comisiei de disciplină din cadrul Camerei;
- f) adoptă și modifică regulamentul de funcționare a Camerei;
- g) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli, precum și bilanțul Camerei.

(2) Conferința este legal constituită la prima convocare în prezența majorității absolute a membrilor Camerei, iar hotărârile se adoptă cu votul majorității simple a membrilor prezenți.

(3) Dacă la prima convocare condiția de prezență nu este îndeplinită, următoarea conferință este legal constituită în prezența unei treimi din numărul membrilor Camerei și poate adopta hotărâri.

Art. 38. — (1) Activitatea curentă a Camerei este condusă de consiliul de conducere, care este format din 7–11 membri și adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor săi.

(2) Consiliul de conducere al Camerei stabilește nivelul onorariilor minimale care urmează a fi percepute pentru serviciile prestate de consilierii în proprietate industrială.

Art. 39. — Modul de convocare, organizare și desfășurare a reuniunilor, competența forurilor de conducere, modul de organizare și funcționare a comisiilor de specialitate și a comisiei de disciplină ale Camerei, drepturile și obligațiile membrilor Camerei vor fi stabilite în statutul Camerei.

Art. 40. — Președintele Camerei are următoarele atribuții:

- a) reprezintă Camera în relațiile cu persoane fizice și juridice din țară și din străinătate;
- b) încheie convenții și contracte în numele Camerei, aprobate de consiliul de conducere;
- c) este președintele consiliului de conducere;
- d) convoacă și conduce ședințele consiliului de conducere;
- e) ordonă cheltuielile Camerei;
- f) alte atribuții stabilite de conferință.

Art. 41. — În cazul în care președintele este în imposibilitatea temporară de a-și exercita atribuțiile, vicepreședintele preia atribuțiile sale pe această perioadă.

CAPITOLUL X

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 42. — Persoanele fizice care au dobândit calitatea de consilier în proprietate industrială anterior intrării în vigoare a prezentei ordonanțe vor fi înscrise de drept în Registrul național al consilierilor în proprietate industrială.

Art. 43. — La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe punctele (4)–(12) din Regula 5 — Reprezentarea prin mandatar autorizat — din Hotărârea Guvernului nr. 152/1992 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii nr. 64/1991 privind brevetele de invenție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 aprilie 1992, precum și orice dispoziții contrare se abrogă.

Art. 44. — În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe Camera va elabora Codul deontologiei profesionale și va solicita autorității în drept includerea în clasificarea activităților din economia națională a activității de protecție a proprietății industriale.

Art. 45. — Prezenta ordonanță intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 46. — Până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci va elabora instrucțiuni privind aplicarea acesteia, care vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

NOTĂ:

Reproducem mai jos art. II din Legea nr. 437/2002, care nu este încorporat în textul republicat al Ordonanței Guvernului nr. 66/2000 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale Legii nr. 437/2002.

Menționăm că trimiterile din cuprinsul acestui articol se referă la textele din Ordonanța Guvernului nr. 66/2000, astfel cum a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 23 august 2000.

„Art. II. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci va modifica corespunzător instrucțiunile privind aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 66/2000, cu modificările și completările ulterioare, care vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
